

Eiland in de verte

Om half vijf waren ze geroepen; om vijf uur zetten allen, ook de gulzigsten en de traagsten, hun schotels neer en luisterden.

Er klonken zware, onregelmatige stappen op de gang. De deur ging open en Voogd kwam binnen, de pet op, zodat in deze schemering het gezicht nauwelijks zichtbaar was onder de klep. Hij bleef een ogenblik op de drempel staan en keek over hen heen naar de tegenoverliggende muur, tot door de rij een donker gemompel was gegaan van: 'Mòge Voogd', en zei toen 'Mòge' en kwam met een korte stap en een lange en weer een korte achter de hoge stoel aan het hoofd van de tafel staan. 'Wobbe, jij en Eppo, jullie brengen het schip naar de Westkant,' zei hij toonloos. 'En Jan Lens, de binten van de schuurkap bevallen me nog niet, je zal meer hoekijzers moeten smeden. En dan Tammo en Hendrik

Net als in vorige afleveringen van De Kaap ook deze keer weer aandacht voor het verleden van de eilanden. Nu drie passages uit Eiland in de Verte van Jan Gerhard Toonder.

En net als bij eerdere verhalen uit het verleden: ook dit maal larderen we de tekst met foto's uit het archief van Hendrik Toxopeus.

- jullie weet wat je te doen hebt, het dijkje, net als anders. Jaap, Jan, Hedde - rijshout bij het Ooststrand, je weet wel. Voor de anderen geen nieuws. Vragen.'

De mannen die Tammo en Hendrik heetten, stonden het eerst op, met één beweging, alsof ze het ingestu-deerd hadden. Het waren lange, hoekige mannen met brede gezichten en hangsnorren, broers die tweelingen hadden kunnen zijn. Eén hunner, Tammo, zei: 'De graszoden op die plaats, daar, die zijn te dor en te schraal, Voogd. Waar kunnen we ze nou dan steken?'

'Zoek maar wat. Tegen de Zuider-ruggen denk ik. Vragen.'

De anderen kwamen ook in bewe-

ging; ze mompelden woorden als: 'Goed, Voogd', en: 'Begrepen, Voogd' en stommelden overeind. Voogd bleef hen nog even aankijken. Hij strekte zijn hand uit en draaide de pit van de olielamp neer, want het was nu licht genoeg; toen zei hij: 'Goed,' en ging de kamer uit. 'Wat moet ik nou?' vroeg Marten, wat ademloos, aan de jongen die hem de moeilijke raad over de klompen had gegeven. 'Weet ik toch niet,' zei de jon-

gen, die Harm heette en schaapjongen was en meer verdiende.

'ja, maar. . .'

'Dan had je dat net maar aan Voogd moeten vragen. Misschien vergeet hij je wel - heb

je een bof, hoef je niks te doen.'

Op de eerste regenloze ochtend daarna gaf Voogd order met het eierzoecken te beginnen; de kobben op de Zuiderruggen, die moesten het maar zijn, zei hij - en Sjoerd ging er op uit met wie hem helpen zouden, Tammo en Hendrik, Hedde Hedde-ma, Sipko, en dan Marten, de enige die eierzoecker van beroep genoemd werd.

De ochtend was regenloos, maar niet licht; de koude wolken dreven laag en langzaam over de duinen, die in de morgen ernstig waren, plechtig en breed maar nog niet ontwaakt, en heel donker in hun dek van distels en mos en een begin van hei en wilde bloemen hier en daar, en kleine kruidige planten, en soms, langs hellingen, traag wuivende kniehoge, dauwnatte helm.

Het was een uur van stilte, van een wachtend zwijgen ook bij de nog slaapdronken mannen en de jongens die met hun hengselmanden aan de arm moeizaam naar boven klauterden - alleen maar hun doffe voetstappen en soms eens een gesmoorde verwensing wanneer er een dreigde uit te glijden of fel door de helm geprikt werd; zelfs het geluid van de zee was gedempt alsof er door iets geweldigs daar achter de duinen een grote doek overheen was gelegd, en zelfs Cito was stil, sluipend, een beetje bang leek het wel. Maar die stilte trok als een mistgordijn op toen ze boven waren, op een der hogere toppen, en weer kijken konden over het hele eiland en de zee en de Groningse zeedijk. Terzijde van hen stroomde het vloedwater van het zeegat Schild, donker en haastig en soms driftig

